

Arrest

nr. 221 232 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LAUWERS
Waversesteenweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUWERS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 november 2015, verklaart er zich op 26 november 2015 vluchteling.

1.2. Op 30 november 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, een etnische Hazara te zijn en de Sjiitische variant van de Islam te belijden. U bent afkomstig van de plaats Ain in het district Qarabagh van de provincie Ghanzi, waar u uw hele leven gewoond hebt. U bent vanaf uw zeven jaar oud acht jaar lang naar school gegaan, maar hield hier mee op toen de taliban de school sloten. U hielp uw vader ook met het bewerken van de grond van de familie, en met het zorgen voor de dieren van de familie.

U hoorde van een vriend van u dat een Hazara-meisje uit de buurt een prostituee was. Toen u haar naderhand tegenkwam bij de waterput, deed ze u een oneerbaar voorstel, waar u op inging. U ging naar de woonkamer van de woning van haar familie, waar u na enkele minuten evenwel betrappt werd door haar vader. Hij sloeg u en zijn dochter, en bond u vast, waarna hij aankondigde u aan de taliban te zullen overdragen. Toen hij de taliban ging halen, maakte zijn dochter u evenwel los, en kon u vluchten naar het huis van uw oom. Die stuurde u de dag daarop naar Ghazni-stad opdat u van daaruit naar uw oom in Iran kon reizen. In Iran aangekomen hoorde u dat uw vader gedood was naar aanleiding van uw escapades, en meldde uw oom dat het niet mogelijk zou zijn om u permanent in Iran te vestigen. Hierop reisde u door naar Europa.

U kwam aan in België op 10 november 2015, en vroeg hier ook asiel aan op 26 november 2015. Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van een taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat u had proberen slapen met een prostituee, maar door haar vader betrappt werd in flagrante delicto, waarna deze de taliban over u zou zijn gaan informeren. Uw vader zou ten gevolge hiervan ook vermoord geweest zijn. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen elke doorleefdheid missen. Wanneer u de kans geboden wordt op uw problemen vrijuit uiteen te zetten, bent u al uiterst summier en maakt u er zich van af in enkele zinnen (CGVS p. 13), en als u daarna verder bevraagd wordt over het voorgehouden incident, blijft u steeds zeer vaag, zonder ooit meer details aan te reiken dan deze die uitdrukkelijk bevraagd worden. Als u met name gevraagd wordt om het meisje in kwestie te beschrijven, stelt u dat ze er "normaal" uitzag met "gelijkaardige ogen als ik", een neus die "niet groot noch klein" was, "halflang" en dat ze "kleren" droeg (CGVS p. 17). Er waren bovendien maar liefst vier vragen nodig om u deze uiterst generisch antwoorden te ontlokken. Over uw ontdekking van de bijverdienste van het meisje en het solliciteren van haar diensten vertelde u al even oppervlakkig: u hoorde op een dag plots van jongens uit het dorp dat ze een prostituee was, kwam haar naderhand tegen bij de waterput, en ze vroeg u meteen of u het wou doen, en dat was het dan (CGVS p. 14, 16). Nergens maakt u melding van enige emotionele impact, ongeloof, achterklap naderhand om de geruchten na te gaan, enigerlei details, etc. Dit alles ondermijnt te aannemelijkheid van uw verklaringen al danig.

Uw relaas lijkt **ten tweede** ook maar moeilijk verenigbaar met de context van een ruraal Afghaans dorp dat u tijdens het gehoor schetst. U geeft aan dat de familie van het meisje burens van u waren, en af en toe bij u over de vloer kwamen en spullen van uw familie kwamen lenen (CGVS p. 14). Iedereen uit de omgeving was volgens u erg close, waarbij jullie geregeld onaangekondigd bij elkaar over de vloer kwamen (CGVS p. 14). Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat iemand in zo'n gemeenschap zich zou kunnen prostitueren zonder medeweten van de familie, laat staan dat u het risico zou nemen om u in die context met dergelijke praktijken in te laten, waar u tijdens het gehoor ook op gewezen werd (CGVS p. 15). Bovendien komt hier nog bij dat het een Afghaans meisje op het platteland die nog bij haar ouders woont ook maar weinig zou baten om zich te prostitueren; het geld dat dit haar zou opbrengen, zou ze maar zeer moeilijk kunnen besteden zonder dat dit onmiddellijk vragen zou oproepen, hetzij bij haar ouders, hetzij in de gemeenschap.

Ten derde valt het ook op dat, gezien de context van een hechte gemeenschap waar iedereen zomaar bij elkaar kan binnenwandelen, u niet aangeeft enige voorzorgsmaatregelen genomen te hebben voorafgaand aan uw poging om betrekking met haar te hebben. U stelt dat het meisje u zei om u geen zorgen te maken, waar u genoeg mee nam (CGVS p. 16), om vervolgens in de aan de buitendeur grenzende woonkamer van de familie van het meisje eenvoudigweg uw ding te beginnen doen (CGSV p. 16). Ook dit valt maar erg moeilijk te geloven. In een land als Afghanistan, waar men zeker op het platteland erg conservatief is en er niet voor terugdeinst te doden om de familie-erf te beschermen, kan verwacht worden dat iemand die zich inlaat met dergelijk, in de Afghaanse context zondig gedrag, toch een minimum aan voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Dat u niet aangeeft dit gedaan te hebben, doet daarom verder twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Ten vierde lijkt hetgeen waarvan u beweert dat het u overkomen is tevens al te toevallig om voor waar genomen te worden. Het is opvallend dat u aangeeft nooit eerder de diensten van een prostituee te hebben ingeroepen voor dit incident (CGVS p. 14).

U zou dus bij uw eerste scheve schaats al betrappt geweest zijn, en al meteen door de vader van het meisje in kwestie, die bovendien ook nog eens banden bleek te hebben met de taliban ook al was hij een Hazara (CGVS p. 15). Er op gewezen dat dit toch wel ongeloofelijk ongelukkig was, bleef u erg stil (CGVS p. 14).

Ten vijfde is het ook maar weinig geloofwaardig dat de vader, een Hazara-man, zich zou richten tot de taliban in een zaak van familie-eer, in plaats een lokale instantie zoals een raad van dorpsoudsten, of in plaats van zelf het recht in handen te nemen. U stelt namelijk dat het een Hazara meisje was met een Hazara vader uit een uitsluitend Hazara gebied (CGVS p. 4, 15). Gezien de welbekende vijandschap tussen de Hazara en de taliban, en de religieuze tegenstellingen die aan de basis daarvan liggen, is het maar weinig realistisch dat de vader in deze de moeite zou nemen om de taliban bij het geschil te betrekken, te meer omdat hij u op dat moment al in zijn macht had en u zelf toch al gelijk welke straf kon opleggen. Hier tijdens het gehoor op gewezen, is uw enige repliek dat u niet weet waarom de vader ervoor zou kiezen om met de taliban samen te werken (CGVS p. 15, 17), allerminst een afdoende uitleg.

Ten zesde is ook de afwikkeling van het incident zoals u dit schetst maar weinig aannemelijk. Zo verklaart u primo dat de vader, na u beiden wat klappen te verkopen en u vast te binden, u achterliet in zijn huis bij zijn dochter terwijl hij de taliban ging zoeken, waarop de dochter u losgemaakt zou hebben en u uit het raam naar buiten klom (CGVS p. 18). Dit tart alle verbeelding: een vader die zonet zijn dochter betrappt heeft met een jongeman, zal onmiddellijk daarop niet zomaar de deur uit wandelen en zijn dochter terug alleen achter laten bij de jongeman in kwestie zonder enig toezicht of bewaking. Hier tijdens het gehoor op gewezen, herhaalt u slechts uw versie van de feiten, wat deze vermeende episode natuurlijk niet kan uitklaren.

U zou daarop secundo naar het huis van uw oom getrokken zijn, die onmiddellijk en op eigen houtje besloot om u naar uw familie in Iran te sturen (CGVS p. 13, 18). Hierover in meer detail bevraagd, met name of er op geen enkel moment overleg of terugkoppeling was met uw eigen ouders door u of uw oom, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 18). Ook dit is natuurlijk maar moeilijk te geloven; het komt niet aan een oom toe om zomaar het leven van de zoon van zijn zus een volledig nieuwe draai te geven, ongeacht hoeveel problemen die zich op de hals gehaald heeft. Dat hij dit bovendien zou doen zonder enig overleg met uw ouders, is schier onvoorstelbaar, en ondermijnt de aannemelijkheid van uw relaas verder.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 29). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Samen genomen dient op basis van deze elementen besloten te worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u Afghanistan diende te verlaten nadat u werd betrappt door de vader van een prostituee. Omdat u aangeeft enkel om deze reden het land ontvlucht te zijn (CGVS p. 15), kan besloten worden dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamyan, Daikundi, Kabul, Pansjir, Samangan, de stad Jalalabad, en bepaalde districten van andere provincies geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht of ernstige redenen zijn om te twifelen aan uw identiteit, uw sociaaleconomisch profiel, uw familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, en uw regio van recente herkomst.

Ten eerste dient wat betreft uw identiteit primo te worden vastgesteld dat u geen enkel authentiek stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit kunnen staven, maar voor het CGVS enkel een kopie van een taskara presenteert (document 1). Kopieën kunnen evenwel steeds onderhevig zijn aan het nodige knip-en plakwerk, waardoor aan dit document maar weinig waarde gehecht kan worden. Bovendien doen uw verklaringen gedurende het gehoor twifelen aan de herkomst van dit document. U verklaarde namelijk dat u deze kopie had opgeslagen op een memorycard van uw GSM, terwijl u momenten daarvoor nog beweerde deze GSM te zijn kwijtgeraakt "in het water" (CGVS p. 8). Daarop verklaart deze louter beschadigd was, dat de GSM niet meer werkte en u de nummers kwijt was, maar wel nog de kopie van de taskara op de memorycard had (CGVS p. 8), duidelijk tegenstrijdige verklaringen.

Secundo kwam tijdens het gehoor voor het CGVS ook aan het licht dat het nummer dat u opgaf als zijnde het uwe (CGVS p. 9), gelinkt was aan een facebook-profiel op naam van ene Nasim Sarwari (zie stukken toegevoegd aan uw dossier). Tijdens het gehoor ontkende u iets van die naam te weten, en oppert u dat de vrienden die uw facebook-account aanmaakten daar mogelijk voor iets tussenzaten (CGVS p. 19, 20). Naderhand bleek nochtans dat het door u opgegeven nummer plots niet langer gelinkt was aan deze account (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat sterk doet vermoeden dat u toch net iets meer wist en tot meer in staat was dan u tijdens het gehoor te kennen gaf. Dit alles komt zeer verdacht over, en wijst erop dat u mogelijk zaken probeert achter te houden voor het CGVS die essentieel zijn om uw asielaanvraag te kunnen beoordelen, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust.

Ten tweede zijn er ook redenen om aan te nemen dat u niet waarheidsgetrouw was over de omvang van uw sociaal netwerk in Afghanistan en de mate waarin u nog contact met dit netwerk onderhoudt. Primo dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de omvang van uw gezin en de gezinnen waar uw ouders uit afkomstig waren, merkwaardig zijn. U zou namelijk slechts één levende en één overleden zus en geen broers hebben gehad (CGVS p. 5), terwijl uw moeder afkomstig was uit een gezin met vier kinderen, en uw vader enig kind was (CGVS p. 7, 8). Gezien het gemiddeld aantal kinderen per vrouw in Afghanistan hoger ligt dan vijf (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en dit gemiddelde zowel de rurale bevolking als de typisch minder vruchtbare stedelingen omvat, zijn dit opvallend kleine getallen voor boerenfamilies. Te vermoeden valt dat u uw familie kleiner voorstelt dan ze werkelijk is omdat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijk familiaal netwerk in Afghanistan.

Secundo verklaarde u dat u sinds uw komst naar België geen contact meer onderhield met familieleden in Iran of in Afghanistan, omdat u uw GSM kwijt geraakt zou zijn en hun telefoonnummers niet onthouden had (CGVS p. 8). U kwam hier evenwel meteen op terug door te stellen dat uw GSM enkel beschadigd was en u de memorycard nog kon recupereren, maar dat de nummers enkel in het GSM-geheugen zaten (CGVS p. 8, 9). Dat u zichzelf hierover vrijwel meteen tegenspreekt ondermijnt uw geloofwaardigheid in deze al danig. Bovendien bevatten simkaarten tegenwoordig de capaciteit om een groot aantal nummers op te slaan (zie stukken toegevoegd aan het dossier), en is het aannemelijk dat deze evenzeer als de memorycard te recupereren zou vallen bij de beschadiging van de GSM, waardoor uw bewering als zouden alle nummers verloren gegaan zijn eerder twijfelachtig is.

Tertio waren uw verklaringen en gedrag over uw facebookaccount gedurende het gehoor ook eerder verdacht te noemen. Zo verklaarde u, gevraagd om uw facebookprofiel te tonen om de vraagtekens over het profiel met de andere naam gelinkt aan uw nummer op te klaren, dat u daar op dat moment niet aan kon met uw smartphone, en dat u daar gewoonlijk wifi voor gebruikte (CGVS p. 19). Er vervolgens op gewezen dat er nochtans wifi in het gebouw was en dat de facebook-app ook wel offline data bevatte, verklaarde u plots dat u met uw smartphone helemaal geen toegang had tot uw account, en dat u daar enkel in het opvangcentrum toegang tot had. U kon op dat moment evenwel geen gegevens geven die zouden toelaten om op de PC van de protection officer het profiel op te zoeken (CGVS p. 20). Deze verklaringen zijn gezien het eerder gevonden profiel onder een andere naam gelinkt aan uw nummer verdacht te noemen. Zeker uw evoluerende verklaring als zou u eerst niet aan uw account kunnen omdat er geen wifi was, en daarna omdat u uw smartphone daar eigenlijk niet voor gebruikte, doen vermoeden dat u het CGVS liever geen zicht wou geven op het profiel waar u via uw smartphone vermoedelijk wel toegang tot had, wat wederom getuigt van weinig medewerkingszin.

Ten derde geeft u ook redenen om te twifelen aan het door u voorgehouden socio-economisch profiel. U verklaart dat u acht jaar lang naar school ging, en nadien enkel actief was bij het helpen van uw vader bij de boerenstiel, en het zorgen voor de dieren van de familie (CGVS p. 9, 10). U spreekt over deze activiteiten primo evenwel slechts in vage bewoordingen; bevraagd over de zaai en oogsttijden van de door uw familie verbouwde gewassen, beperkt u zich vaak tot "in de lente", "in de zomermaanden" "na [het andere gewas]" (CGVS p. 11). Nochtans zijn dit belangrijke gegevens voor een familie wiens overleven afhangt van een geslaagde oogst, en uw acht jaar onderwijs zou u toch wel in staat moeten stellen om de Afghaanse kalender terdege te beheersen dat u hier meer precieze informatie over zou kunnen verschaffen. Maar er moet vastgesteld worden dat u gedurende het gehoor vaak leek te strubbelen met deze zaken, en de maanden van het jaar luidop moest natellen, wat gezien het voorgaande vreemd is.

Bovendien, wanneer u secundo bevraagd wordt over de draagtijd van de dieren die door uw familie werden gehouden, kan hier ook maar in vage bewoordingen op antwoorden. U stelt dat uw schapen twee keer per jaar worpen, en redeneert dan dat ze dus een draagtijd van zes maanden hebben. Op basis van dezelfde redenering stelt u dat koeien een draagtijd van tien of elf maanden hebben (CGVS p. 12). Dit klopt evenwel niet; de draagtijd van een schaap is slechts vijf maanden, en die van een koe negen (zie stukken toegevoegd aan het dossier); deze overschatting, samen genomen met uw consequente vaagheid, doet er sterk aan twifelen of u uw hele leven werkelijk niets anders gedaan hebt dan uw vader helpen met de boerenstiel.

Tertio zijn ook uw verklaringen over de huiselijke productie van kaas maar van een bedenkelijk allooi. U stelt namelijk dat in het gezin kaas werd gemaakt door te vertrekken van een basis van yoghurt, die in een bepaalde container gedaan werd om de inhoud dan tijdlang te beroeren tot kaas ontstaat (CGVS p. 13). Op het internet beschikbare recepten voor de productie van Afghaanse kaas spreken nochtans van het vertrekken van een basis van bijna kokende gewone melk, waaraan een zuur reactant wordt toegevoegd, waarna de solide massa van het overgebleven vocht wordt gescheiden. Voor zoverre het mogelijk is om kaas-achtige producten te winnen uit yoghurt, gebeurt dit door het laten uitlekken en uitdrogen van yoghurt, niet door te karnen (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Ten slotte spreidde u ook een totaal gebrek aan kennis ten toon over de gebeurtenissen en ontwikkelingen in het district waar u afkomstig uit zou zijn in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, wat eraan doet twifelen dat u werkelijk tot kort voor uw vertrek daar gewoond hebt. Primo was u er niet van op de hoogte dat de persoon die u aanwijst als het districtshoofd van Qarabagh op het moment van u vertrek, Zaitullah Azimi, tot tweemaal toe ernstig gewond was geraakt bij een taliban-aanval enkele jaren voor uw vertrek. U had ook nog nooit gehoord van enigerlei corruptieschandaal waarbij een voorganger van hem betrokken was, terwijl voormalig districtshoofd Faisal Rahman Nazarwal berucht was omdat hij onder verdenking kwam voor het stelen van een grote hoeveelheid graan bedoeld als zaad voor lokale boeren (CGVS p. 20) (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo stelde u toen u daarover werd bevraagd dat u ook geen enkele weet had van beruchte ontvoeringen in uw district, en kon u enkel verwijzen naar een niet-prominente streekgenoot die eens ontvoerd werd (CGVS p. 21).

Nochtans vonden er in uw district in de maanden en jaren voorafgaand aan uw vertrek een aantal prominente ontvoeringen plaats waarover in de pers bericht werd: minstens een grote groep geleerden uit Kandahar werd ontvoerd, evenals een groep ontmijners, twee lokaal bekende zangers, en een groep van zeven personen uit Jaghori. Het is vreemd dat u naar geen van deze incidenten kon verwijzen.

Tertio, bevraagd over een resem aan incidenten op specifieke plaatsen in uw district, leek u hier nooit van gehoord te hebben. U wist niets af van: een aanval en zelfmoordaanslag tegen een lokale politiepost in Khaghli waarbij zes politiemensen omkwamen (CGVS p. 21), de dood van een officier van de recherche van Ghanzi in Baran Kala na het rijden op een mijn (CGVS p. 21), een grote zelfmoordaanslag met enorme explosie tot gevolg in Alokhel (CGVS p. 22), een ramp met een bus waarbij bijna twintig doden vielen in Nawrozkhel (CGVS p. 22), en een incident waarbij Amerikanen een aantal leden van een gein doodden in Baran en waartegen de inwoners van het district protesteerden, dat zelfs de internationale pers haalde (CGVS p. 22). De enige verifieerbare feiten die u aanreikte waren een incident waarbij een gezin met de auto op een mijn redenen en omkwamen, en de dood van Dawlat Khan enkele jaren terug, wat niet lijkt op te wegen tegen al de andere hier opgesomde zaken waar u nog nooit van gehoord leek te hebben, en die verder reden geven om te denken dat u al (veel) eerder uit uw beweerde streek van herkomst bent vertrokken dan u zelf beweert.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd of redenen geeft om te twijfelen aan uw identiteit, uw sociaaleconomisch profiel, uw familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, en uw regio van recente herkomst. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw verschillende woonplaatsen in Afghanistan, uw werkelijk arbeidsverleden, en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 1 en 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*appreciatiebevoegdheid*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker toont ter terechtzitting een aantal foto's waarvan hij vervolgens een kopie neerlegt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, laat hij na te duiden op welke wijze hij dit artikel geschonden acht. Aangezien dit artikel bepaalt als volgt:

“Elke vluchteling heeft plichten tegenover het land waarin hij zich bevindt. Deze plichten brengen in het bijzonder mede, dat de vluchteling zich houdt zowel aan de wetten en voorschriften als aan de maatregelen, genomen voor de handhaving van de openbare orde.”,

kan niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2.2. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd omdat hij werd betrappt met een meisje uit zijn dorp dat prostituee zou zijn. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over het meisje waarmee hij betrappt zou zijn geweest, geenszins doorleefd zijn; (ii) de door hem voorgehouden gang van zaken met dit meisje niet verenigbaar is met de context van een ruraal Afghaans dorp waar volgens verzoeker een hechte gemeenschap bestaat; (iii) hij geen voorzorgsmaatregelen nam vooraleer seksuele betrekkingen te hebben in het huis van het meisje, temeer gelet op voormelde context van het Afghaans dorp; (iv) het dermate toevallig is dat hij bij zijn eerste seksueel contact met een prostituee al meteen door de vader ervan, die bovendien banden zou hebben met de taliban, werd betrappt, dat er geen geloof aan kan worden gehecht; (v) gelet op de vijandschap tussen de Hazaragemeenschap en de taliban, het niet aannemelijk is dat een Hazaraman de hulp zou inroepen van de taliban inzake seksuele betrekkingen met een Hazarameisje, temeer wanneer verzoeker reeds door de vader van het meisje gevangen was genomen en verzoeker dus reeds aan diens macht was overgeleverd; (vi) het niet aannemelijk is dat de vader van het meisje hen samen alleen zou achterlaten om de taliban te verwittigen; (vii) het evenmin aannemelijk is dat zijn oom, naar wie hij vluchtte na te zijn ontsnapt uit het huis van het meisje en haar vader, hem zonder overleg met zijn ouders naar familie in Iran zou sturen; (viii) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waar hij op zijn reis naar België doorheen kwam; en (ix) de door hem voorgelegde kopie van een taskara (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit, sociaal-economisch profiel, familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan en zijn recent verblijf in het dorp Ain in het district Qarabagh van de provincie Ghazni voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van enkele blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze enige poging te ondernemen om de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: *“Het is duidelijk dat het CGVS zelf een fout maakt door zich enkel te laten lijden door een buikgevoel. Bovendien vergeet het CGVS rekening te houden met het profiel van verzoeker (een erg jonge en weinig geschoolde hazara-man) die alle gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in zijn leven dient te kaderen.”* kan hij geenszins worden bijgetreden.

Uit een lezing van de bestreden beslissing en de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Hierbij hield de commissaris-generaal terdege rekening met verzoekers etnische origine als Hazara daar hij terecht motiveert dat het, gelet op de vijandschap tussen de Hazaragemeenschap en de taliban, niet aannemelijk is dat een Hazaraman de hulp zou inroepen van de taliban inzake seksuele betrekkingen met een Hazarameisje. Verzoeker verklaarde geboren te zijn op 13 juni 1995 (administratief dossier, stuk 18, verklaring 4), waardoor verzoeker ten tijde van de beweerde feiten in 2015 reeds 20 jaar oud was, hetgeen bezwaarlijk als dermate jong kan worden beschouwd dat verzoeker niet in staat kon zijn om te begrijpen wat er gaande was en/of om er heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming doorleefde, gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen over af te leggen. Verzoeker brengt dan ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een nota van UNHCR van mei 2013 en geeft hij een theoretische uiteenzetting over de term *“vluchteling”*. Dergelijk verweer gaat allerm minst in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en volstaat op zich dan ook geenszins om op deze motieven een ander licht te werpen.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker heeft in het verleden kleinere problemen kunnen overkomen, maar daar gaat het helemaal niet om. Het gaat erom dat verzoeker asiel aanvraagt om grotere problemen in de toekomst te vermijden. Verzoeker komt zich niet beklagen over geleden schade uit het verleden, maar hij spreekt een vrees uit naar de toekomst toe. Het CGVS gaat voorbij aan de kern van verzoekers asielrelaas.”

Er kan niet worden ingezien over welke kleinere en grotere problemen en/of over welke toekomstige vrees verzoeker het heeft. Uit een lezing van de bestreden beslissing en verzoekers verklaringen afgelegd ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de motieven uit de bestreden beslissing wel degelijk betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtrelaas, met name zijn vrees omwille van zijn beweerde seksuele contacten met een meisje uit zijn dorp dat een prostituee zou zijn. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift geheel na *in concreto* uiteen te zetten welke andere (grotere/toekomstige) vrees hij dan wel zou kennen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Waar verzoeker verder nog wijst op de situatie van de Hazaragemeenschap in Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet kan volstaan. Uit de beschikbare informatie in het verzoekschrift en in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers niet dat het louter behoren tot de Hazaragemeenschap volstaat teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Nergens doorheen zijn vluchtrelaas maakte verzoeker melding van een vrees voor vervolging louter omwille van zijn etnische origine als Hazara.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op *“de psychologische problemen waarvoor verzoeker in behandeling is”*, kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van psychologische problemen. Evenmin brengt hij enig attest bij waaruit dergelijke problemen zouden kunnen blijken.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er allerm minst in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De foto's die verzoeker ter terechtzitting neerlegt wijzigen niets aan wat voorafgaat. Foto's zijn immers manipuleerbaar naar tijd en plaats en vormen *in casu* hoe dan ook geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten.

2.2.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij verbleef in het district Qarabagh van de provincie Ghazni tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bovendien is hoger tevens komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit, aan zijn sociaal-economisch profiel en aan zijn familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, elementen die nochtans van belang zijn bij de boordeling van het bestaan van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker. Als zodanig doet het ongeloofwaardig karakter van verzoekers verklaringen over deze elementen eens te meer afbreuk aan verzoekers voorgehouden nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker wijst op de situatie van de Hazaragemeenschap en zich de vraag stelt of er voor leden van deze gemeenschap wel een intern vestigingsalternatief kan bestaan in Afghanistan, dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier en in het verzoekschrift niet blijkt dat het louter behoren tot de Hazaragemeenschap op zich betekent dat er geen sprake zou kunnen zijn van een intern vestigingsalternatief in hoofde van een Hazara in Afghanistan. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: *"Conclusie is dan ook dat het CGVS verzoeker onverwijld naar oorlogsgebied wil terugsturen. Immers, indien verzoeker zou terugkeren naar Afghanistan (hetgeen hoogstwaarschijnlijk via Kaboel zal zijn) komt hij in een zeer volatiele situatie terecht, waar hij als lid van een van de meest gediscrimineerde minderheidsgroepen van Afghanistan nog meer onder te lijden zal hebben."*, dient vastgesteld dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker onverwijld naar Afghanistan zou willen terugsturen. De bestreden beslissing betreft immers geen verwijderingsmaatregel.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER